C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka\May_Karl-V_Kanone_omylu.pdb

PDB Name: Karl May - V Kanone omylu
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 27.9.2007
Modification Date: 27.9.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Karl May

IM MISTAKE-CANNON

(V Kaňone omylu)

Mayawara
Privátna edícia, Ing. Milan Ostatník, Humenné
2005

Karl May

Im Mistake-Cannon
(V Kaňone omylu)

"Tak, teraz sa nachádzame na tom správnom mieste. Posaďte sa, tu vám chcem porozprávať, ako prišla táto roklina k svojmu terajšiemu menu."

"Ty to azda vieš?" spýtal sa jeden z hľadačov zlata starého westmana, ktorý vyriekol predošlé slová.

"Či to viem! Tuná, spoza tohto kameňa, na ktorom sedím, som vtedy vypálil osudný výstrel. Moje oči boli pred tridsiatimi rokmi mladšie ako teraz, ale predsa len nie dosť ostré, aby rozlíšili pravého od nepravého. Mal som jedného priateľa, viete, rýdzeho, ozajstného; bol to Apač a volal sa Tkhliš-lipa, teda Štrkáč. Vďačil mi za svoj život a za to mi prisľúbil, že mi ukáže miesto, kde možno nájsť množstvo nuggetov. Pozháňal som teda štyroch odvážnych boys, ktorí sa hodili pre tento podnik. Museli sme byť veľmi opatrní, keďže dané miesto ležalo na území Komančov; preto sme my belosi nevzali so sebou žiadne kone, iba Apač sa nechcel zrieckť svojho mustanga. Aby som nerobil dlhý úvod; prišli sme napokon sem hore do kaňonu. Vidíte na jeho okraji stáť jednotlivé obrovské kaktusy. Ďalej dozadu sa ich rozprestieral celý les, na kraji ktorého sme si postavili chatrč; v nej sme chceli hospodáriť, zatiaľ čo pracovisko bolo dole pri vode.

Tkhliš-lipa neklamal; náš výťažok bol nad očakávanie bohatý, aj keď sme mohli pracovať len štyria, pretože jeden z nás mal strážiť chatrč, kým ďalší musel poľovať, aby zaobstaral mäso. Ten posledný si musel počínať s najväčšou obozretnosťou, pretože Avat-kuts, Veľký Byvol, náčelník tuná žijúcich Komančov, bol nielen krvilačným človekom, ale tiež priam virtuózom v stopovaní. Rozumie sa samo sebou, že každý mal vedľa motyky a rýľa aj svoju zbraň stále po ruke.

Mohli sme tu byť už asi tri týždne, keď jedného dňa mal Apač službu pri chatrči, zatiaľ čo kamarát, Dlhý Winters, sa potuloval po okolí, aby sa poobzeral po mäse. Kým my ostatní sme dolu srdnato pracovali, sedel červenokožec, nudiac sa, hore, v horúcej slnečnej žiare. Odložil svoj vrchný šat, novú, cennú santillskú prikrývku a natieral si telo podľa indiánskeho zvyku, na ochranu pred hmyzom, medvedím sadlom. Zrazu začul za sebou akýsi šramot. Obzrel sa a uvidel obávaného komančského náčelníka - ktorého hneď spoznal - stáť pred sebou, s pažbou pripravenou na úder. Skôr, než sa Apač mohol uhnúť, zasvišťal úder a zasiahol ho do hlavy, takže stratil vedomie. Že mu nerozdrvil lebku, zato vďačil iba svojej svojráznej pokrývke hlavy, akejsi čiapke, ktorá bola ozdobená líščími chvostami a kožami štrkáčov.

Avat-kuts ho zatiaľ nechal ležal a vstúpil do chatrče, aby ju preskúmal. Našiel naše nuggetmi naplnené kožené vrecúška a zavesil si ich na opasok. Znovu sa vrátil, odhodil svoju starú vestu z kalika a vymenil ju za santillskú prikrývku. Aj čiapka omráčeného Apača sa mu zapáčila a nasadil si ju na vlastný cop. Potom zapískal na svojho kostnatého koňa, ktorého nechal pri plazení za kaktusmi a zistil, že v blízkosti sa pasúci Apačov mustang je omnoho cennejší. Teraz chcel nepriateľa skalpovať, a to zaživa. Komanč sa nad ním vztýčil s rozkročenými nohami, uchopil ho ľavačkou za vlasy, aby nadvihol jeho hlavu, vzal do pravej ruky nôž, urobil nad ušami okolo čela a zátylku rez a pokúšal sa silným šklbnutím odtrhnúť skalp, čo sa mu však podarilo len spolovice. Štrkáč precitol od príšernej bolesti a uchopil Komanča za ruky. Začal sa súboj, z ktorého musel Veľký Byvol bezpodmienečne vyjsť ako víťaz, pretože Apač bol oslepený stekajúcou krvou.

Medzitým mal Dlhý Winters dobrý lov a poberal sa s korisťou domov. Objavil stopy Komanča, preľakol sa, a sledujúc ich, plazil sa vpred. Vstúpil za roh kaktusového porastu, uvidel oboch zápasiacich Indiánov a považoval kvôli santillskej prikrývke a čiapke Komanča za Apača. Strhol rýchlo pušku a vystrelil na krvácajúceho priateľa, ale

našťastie, pre veľkú vzdialenosť netrafil. Keď Komanč začul výstrel, obrátil sa a zbadal nového nepriateľa; vytrhol sa Apačovi, priskočil k jeho mustangovi, vyšvihol sa naň, zanechajúc svoju zbraň na zemi, a uháňal odtiaľto preč. Štrkáč, skoro šialený od hnevu i bolesti, si zotrel krv z očí, spozoroval unikajúceho protivníka a jeho koňa, ktorý tu zostal stáť. V okamžiku na naň vysadol a hnal sa za ním, odopnúc laso z bokov; zatiaľ čo Dlhý Winters sa celkom zmätený díval za ním, pretože si nemohol vysvetliť, čo sa tu predtým udialo. Keďže Winters zatarasil cestu vpravo a naľavo husté kaktusy znemožnili únik, uháňal Komanč kaňonom, o ktorom vedel, že má jeden, aj keď nebezpečný chodník, vedúci pri takmer kolmých stenách do hĺbky. Netušil, že dole sa nachádzajú štyri bledé tváre.

Tam, na druhej strane za vodou, vidíte výčnelok; úzku, prebiehajúcu hranu, ktorá vystupuje zo skaly a ťahá sa do výšky, to je spomínaný chodník. Už pre chodca ťažko prístupný, práve tak je nebezpečný pre nejakého jazdca a my sme sa preto nemálo divili, keď sme zhora začuli údery kopýt cválajúcich koní. Kvôli výške, v ktorej sa nachádzali, mohli sme najprv vidieť iba hlavy jazdcov, avšak čím bližšie odtiaľ prichádzali, tým úplnejšie sme videli ich postavy.

Vpredu bežal Apačov mustang, ktorého jazdca sme podľa čiapky a santilskej prikrývky považovali za Štrkáča. Bol prenasledovaný jedným jazdcom, sediacim na nám cudzom koni, ktorému visel krvavý chumáč vlasov z hlavy a ktorý sa kvôli prekážajúcej skalnej stene márne snažil hodiť unikajúcemu laso na hlavu. Počuli sme neustále volať Apačov hlas: "Hatatitla aguan, hatatitla aguan - zastreľte ho, zastreľte ho!" To platilo prirodzene nám, a tak som schytil pušku. Teraz dosiahol predný jazdec dno rokliny, tam za vodou, a hnal sa tryskom preč. Vzápätí prichádzal ten druhý. Mohol teraz v ruke držať laso voľnejšie a mával ním, pripravený vrhnúť ho. Stlačil som spúšť - ozval sa výkrik a on zletel dolu z koňa, ktorý sa hnal bez jazdca ďalej. Po niekoľkých sekundách sme stáli pri ňom. Predstavte si naše zdesenie, keď sme v ňom spoznali nášho, skalpovaného červeného priateľa! Moja guľka ho zasiahla až pridobre. Ukázal dopredu a povedal zlyhávajúcim hlasom: "Darteh litšane Avat-kuts - tamten pes bol Veľký Byvol." Potom zomrel.

Rozprávač sa odmlčal a uprel zachmúrený pohľad na spomínané miesto. Ostatní ctili toto mlčanie tým, že tiež nič nehovorili. Až po dlhej chvíli starý westman pokračoval: "Tak mu bolo zlato, ktoré nám daroval, odplatené guľkou. Roklinu sme pomenovali Kaňonom omylu a toto meno jej ostalo až do dnešných dní. Častokrát sa táto historka rozprávala v mojej prítomnosti, nikdy ma ale nenapadlo povedať, že ja sám som tým nešťastným hrdinom. Pokúšal som sa s tým v tichosti vyrovnať. Avšak dnes, keď sa nachádzame na tomto mieste, nech sa uľaví srdcu; a vy mi môžete povedať, či sa mám nazývať vrahom."

"Nie, nie!" zaznelo navôkol. "Si úplne nevinný. Ale čo bolo s Komančom? Utiekol?"

"Nie. Našli sme ho neďaleko odtiaľto, v kamennej sutine, kde sa kôň potkol a zhodil ho. Môžete si domyslieť, že tu namiesto jednej boli hneď dve mŕtvoly. To je zákon Divokého západu; nehovorme už viac o tom!"

"A čo zlato, nuggety! Chceme, prirodzene, vedieť, aké poklady ste si vtedy z kaňonu odniesli!"

"Omnoho menej, ako sme sa po znamenitom začiatku domnievali. Zdalo sa, akoby anjel pomsty nechal zmiznúť zlato hlboko do útrob zeme. Odkedy moja guľka zasiahla Apača, bola ťažba každým dňom čoraz nepatrnejšia, až konečne celkom prestala. Kopali sme a pracovali ešte dlhé týždne, avšak márne. A čo sme si vzali so sebou, to sa dlho neudržalo; čoskoro všetko pošlo - pri víne a pri hre. Iba jedno mi ostalo a neopustí ma až do môjho konca; totiž spomienka na ten okamžik, keď moja guľka strhla červenokožca z koňa. Tento obraz mi tkvie stále v mysli a k tomu mi v ušiach prenikavo znie smrteľný výkrik. Trasie ma. Poďte, ideme preč! Nechcem už viac toto miesto vidieť!

Poznámka prekladateľa: Karl May túto poviedku neskôr umiestnil do prvého dielu románu OLD SUREHAND (1894).

Karl May

Im Mistake-Cannon
(V Kaňone omylu)

Z nemeckého originálu "Im Mistake-Cannon", 1889, preložil Ing. Milan Ostatník. Jazyková úprava: prekladateľ.
Translation © 2005
Privátna edícia M A Y A W A R A, zv. III.
1., neskrátené vydanie, 2005